ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

နွေတာဟန်

သေမင်းခေါ်တဲ့ လမ်း

ရေက အေးမြနေ၏။
လှေက ကမ်းစပ်သို့ ကပ်ပေတော့မည်။
သရဇီက ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ…
မရဏကူးတို့လှေပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး …
ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကဏ္ဍ (၁)

တမလွန် (၁)

သူမသည် ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ လျှောက်လှမ်းလာလျှက်ရှိသည်။ သူမဘယ်ဆီသို့ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေသည်ကို သူမကိုယ်တိုင်မသိပါ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း နာကျင်လျှက်ရှိပါသည်။

သူမသည် တန်ခိုးရှင်တစ်စုံတစ်ဦးက လမ်းညွှန်လိုက်သလို ရှေ့တည့်တည့်သို့ လျှောက်လှမ်းလျှက်ရှိပါသည်။ မည် သည့်နေရာသို့ မည် သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လှမ်းလျှောက်နေရသည်ကိုမူ တွေ းလို့မရပါ။

သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကား ပူလောင်ထိုင်းမှိုင်းနေပေသည်။ ဘေး ဝဲယာတွင်လည်း မည် သည့်အရာကိုမျှ သူမမမြင်ရပါပေ။ ပကတိ သဲမြေများ သာဖုံးလွှမ်းနေသော ဖုန်းဆိုးမြေကြီးကို မျက်စိတပြန့်တပြော မြင်နေရပါသည်။

သူမသည် ရပ်နေလို့လည်း မရ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပါလက်ပါမရှိပဲ ရှေ့တည့်တည့်သို့ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

သူမရင်တစ်ခုလုံး မောဟိုက်နေသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကြင်နေပါသည်။

ထိုစဉ် ...သူမဦးခေါင်းထက်ဆီမှ တပေါက်ပေါက်ကျဆင်း လာသည့်အရာများကြောင့် သူမက ထိုအရည်စက်များ ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

အလို... သွေးတွေ ပါလား။

သူမလန့်သွားသည်။

သူမခေါင်းက ဘာလို့သွေးတွေ စီးကျနေရတာ လဲ။

သူမစဉ်းစားလို့မရပါ။

သွေးအကြောင်းကိုသာမဟုတ်။ ယခုအချိန်တွင် သူမကိုယ်သူမ လည်း မည်သူမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဘာဆိုဘာမျှစဉ်းစားလို့ မရပါပေ။

သူမသည် အရာရာကို ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသော်လည်း ရှေ့တူရူသို့ မူ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လှမ်းလျှက်ရှိပေသည်။

''သရဖီ ... သရဖီ ...''

''သရဖီရေ ... လာဟေ့''

ခေါ်သံများ ကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူမကိုခေါ်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။

သူမနာမည် သရဖီဆိုတာကိုလည်း ရုတ်ချည်းမှတ်မိလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါသည် ...သူမ သရဖီပါ။

သူမ သရဖီသည် ဒီနေရာကို တစ်ယောက် တည်း ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ဘာလို့ရောက်နေရတာ လဲ။

သူမနာမည် ကို ဘယ်သူတွေ က အော်ခေါ်နေတာလဲ။

သူမသည် ရှေ့သို့သုံးလေးလှမ်းဆက်လျှောက်လိုက်သည်နှင့် သူမကိုအော်ခေါ်နေသူများ အားမြင်တွေ ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ရှေ့တွင် ပင်လယ်လိုလို သမုဒ္ဒရာလိုလို ကျယ်ပြန့်လှသော ရေပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခု။ ရေပြင်ကြီးမှာ ကျယ်ပြောလွန်းသော ကြောင့် တစ်ဖက်ကမ်း၏ အဆုံးကိုပင် မမြင်ရပါပေ။

ထိုရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် လှေကလေးတစ်စင်း။

ထိုလှေပေါ်မှနေ၍ သူမနာမည် ကိုအော်ခေါ်နေသည့် သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ ကိုတွေ ့လိုက်ရပါပြီ။

လှေပေါ်တွင် သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ သာမက အခြားသူများ ကို လည်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူမသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့် နွယ်နီ၊ ချောချောနှင့် ယောကျာ်းလေးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော စောဝေမိုး၊ ချာလီချမ်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ကိုအုပ်စုလိုက်မြင်လိုက်သည်နှင့် သူမ၏ အသိဉာဏ်များ လင်းပွင့်သွားခဲ့ရပါပြီ။

သူမသူငယ်ချင်းများ သည် သေးငယ်သော လှေကလေးပေါ်သို့ တက်ကာ ဘာလုပ်နေကြပါလိမ့်။ သူငယ်ချင်းများ ထဲတွင် ယောကျာ်းလေး သူငယ်ချင်း ရဲရင့် မပါသည်ကိုလည်း သူမသတိထားလိုက်မိပါသည်။

တကယ်တော့ သူမတို့သည် ခရီးတစ်ခုထွက်လာကြခြင်း ဖြစ် သည်။ သူမရယ်၊ မိန်းကလေးများ ဖြစ်သည့် နွယ်နီနှင့်ချောချောရယ်၊ ယောကျာ်းလေးသူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဖြစ်သည့် စောဝေမိုး၊ ချာလီချမ်း နှင့်ရဲရင့်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူမတို့ခြောက်ယောက် သည် အဆိုတော် များ ဖြစ်ကာ နယ်မြို့ လေးတစ်မြို့ ၏ မင်္ဂလာဆောင်မှ ဖိတ်ကြားသည့်အတွက် မင်္ဂလာဆောင် တွင် သီချင်းသီဆိုဖျော်ဖြေရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမမှတ်မိလာပါပြီ။

သူမတို့ နယ်မြို့ လေးတွင် သီချင်းဆိုခဲ့ကြပြီးပြီ။

ထို့နောက် ...ထိုမြို့ မှပြန်လာကြသည်။

ယခု သူမဘယ်ရောက်နေပါသနည်း။

သူမက သူမနောက်ဆုံးကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

■

အတိတ် (၁)

မြို့ကလေးတွင် သီချင်းဆိုပြီး သူမတို့အုပ်စုပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ပြင်ဦးလွင်တွင် ခေတ္တဝင်ကာ လည်ပတ်ခဲ့သေးသည်။

သူမတို့အုပ်စုတွင် အဆိုတော် က ခြောက်ယောက် ပါသည်။

သူမအပါအဝင် မိန်းကလေးအဆိုတော် က သုံးယောက် ။ သူမ သရဖီရယ်၊ ချောချောရယ်၊ နွယ်နီရယ် ...

ယောကျ်ားလေးအဆိုတော် က သုံးယောက် ။ ရဲရင့်ရယ်၊ စောဝေမိုးရယ်၊ ချာလီချမ်းရယ် ...

တီးဝိုင်းပိုင်ရှင်က သူတို့အဆိုတော် ခြောက်ယောက် ကို သီးသန့် ကားငှားပေးပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တိုယိုတာတောင်းအေ့စ် ကားလေးကို ငှားပေးလိုက်သည်။

တီးဝိုင်းပစ္စည်းများ နှင့် ကျန်အဖွဲ့သားများ က နောက်မှ ကားတစ်စီးဖြင့်လိုက်လာကြသည်။

ပြင်ဦးလွင်မှအထွက်တွင် ချောချောက အိပ်ငိုက်ကာ သူမ၏ ပခုံးပေါ်မှီ၍ ငိုက်မြည်းရင်းလိုက်ပါလာသည်။ နွယ်နီက ကားအပြင်သို့ ငေးကြည့်နေတာကိုလည်း သူမမှတ်မိနေသည်။

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောဝေမိုးနှင့်ချာလီချမ်းသည် လည်း ကားထိုင်ခုံနောက်မှီများ တွင် ခေါင်းတင်ကာ အိပ်ငိုက်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ရဲရင့်က ကားထဲတွင် ထိုင်နေရာမှထလိုက်ကာ ...

''ကားထဲမှာ နေရတာ ငြီးစီစီကြီးဟာ''

-ဟု ပြောလိုက်သည်။

တောင်းအေ့စ်ကားလေး၏ အမိုးမှာ နိမ့်သည့်အတွက် ရဲရင့် ထရပ်လိုက်သည့်အခါ ခေါင်းနှင့်မလွတ်ပေ။

ရဲရင့်က ကားတံခါးဝတွင် ဆင်း၍ ရပ်လိုက်သည်။ လေရအောင် လည်း ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏ ။

ရဲရင့် တံခါးဝတွင် မတ်တပ်ရပ်ရင်းလိုက်ပါလာတာကိုလည်း သူမ မှတ်မိနေပါသည်။ နေအကျတွင် ရဲရင့်၏ ခေါင်းတုံးတုံးထား၍ ပြောင်လက်နေသော ကတုံးလေးပေါ်သို့ နေရောင် ကျကာ တစ်ချက်တစ် ချက်လက်သွားသည်ကိုပင် ပြုးမိသေးသည်။ ရဲရင့်သည် မကြာခင်ကမှ ကိုရင်ဝတ်ပြီး လူထွက်ထားသဖြင့် ကတုံးနှင့် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် သူမကိုယ်တိုင်ပင် အိပ်ငိုက်သွားခဲ့သည်။

အလွန်အကျုး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားသည့်အချိန်ကျမှ သူမ အိပ်ငိုက်နေရာမှ လန့်နိုးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမလန့်နိုးလာချိန်တွင် ကားသည် တောင်ဆင်းလမ်းမပေါ်တွင် လူးလွန့်ယိမ်းခါနေသည်။ လမ်းဘေးချောက်ထဲသို့ ဦးတည်ထိုးဆိုက်ကျစ ပြုနေပြီ။

မိန်းကလေးများ ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများ လွင့်ပျံ့သွားသည်။

ကားရှေ့တွင် နွားတစ်ကောင်ကိုးယို့ကားယားလုပ်နေသည်ကို ဖြတ်ကနဲမြင်လိုက်ရသည်။

ကားကစောင်းသွားသည်။

''အား ...''

ကားပေါ်မှကျသွားသော ရဲရင့်၏ အော်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ရဲရင့်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ရပ်နေသူမို့ ကားပေါ်မှ အဦးဆုံးလိမ့် ကျသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားထဲမှကျန်သူအားလုံးမှာ ခွက်ထဲကို အံစာတုံးထည့်၍ ခလောက်လိုက်သလို ဆောက်တည်ရာမရ၊ ရှုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကုန်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို ထိခိုက်မိကုန်ကာ နာကြင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ကာ အနိမ့်ပိုင်းသို့လိမ့်ဆင်းသွားသော အခြေအနေကိုသာ သူမ နောက်ဆုံးသတိရမိတော့လေသည်။

▪

ပစ္စုပ္ပန် (၁)

မန္တလေးဆေးရုံကြီး အရေး ပေါ်ဌာနတွင် ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်သွားကြသည်။

တောင်ပေါ်မြို့ လေးတစ်မြို့ တွင် သီချင်းသွားဆိုသော တေးဂီတ ဝိုင်းတစ်ခုမှ အဆိုတော် ခြောက်ယောက် ကားမှော က်သည့်သတင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချောက်ထဲကျသွားသော ကားထဲမှ လူနာများ ကို သယ်ယူလာ သည့် လူနာတင်ကားမှာ ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်လာလေပြီ။

မကြာခင်မှာ ပင် ကားမှော က်ရာတွင် ပါဝင်သူ လူငယ်ခြောက်ဦး ၏ မိဘများ ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ သတင်းကြားဖြင့် ရောက်လာကြလေ၏ ။

လူနာတင်ကားပေါ်တွင် ပါလာသော လူနာများ ထဲတွင် အချို့ က အသက်ဆုံးရှု းပြီး ဖြစ်ကြသည်။

ဒရိုင်ဘာနှင့် ယောကျ်ားလေးနှစ် ယောက် မှာ ကားမှော က်စဉ်ကပင် ပွဲချင်းပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးနှစ် ယောက် က သယ်ယူလာစဉ် လမ်းတွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။

အသက်မသေသေးပဲကျန်ရစ်သူမှာ နှစ် ဦးထဲသာ ဖြစ်ပါသည်။

သေပြီးသူ၏ အလောင်းများ ကို ရင်ခွဲရုံထဲသို့တိုက်ရိုက်ပို့လိုက်ကြသည်။

မသေပဲကျန်ရစ်သူ အမျိုး သားတစ်ဦးနှင့်အမျိုး သမီးတစ်ဦးကို မူ အရေး ပေါ်ဌာနသို့ သယ်ယူသွားကြလေ၏ ။

■

တမလွန် (၂)

''သရဖီ ...သရဖီ ...လာလေ ...မြန်မြန်လာခဲ့လေ''

''မြန်မြန်လာခဲ့သရဖီ၊ လှေကထွက်တော့မှာ ''

''ပြေးခဲ့သရဖီ ...နင် တစ်ယောက် တည်း ကျန်နေခဲ့လိမ့်မယ်''

လှေပေါ်မှ သူမသူငယ်ချင်းများ က အမျိုး မျိုး အော်ဟစ်ကာ သူမကိုခေါ်နေကြပေသည်။

သူမက ရေပြင်ထဲမှလှေကလေးကိုမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

လှေကလေးပေါ်မှ သူငယ်ချင်းများ က သူမကို ဟစ်အော်ခေါ် နေသလို၊ အခြားသော သူစိမ်းများ ကလည်း သူမကို ငေးမျှော်ကြည့်နေကြပါသည်။

သူမခြေလှမ်းများ က တုံ့ဆိုင်းနေပါသည်။

ရေပြင်ကိုကျော်၍ တစ်ဖက်ကမ်းကိုကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် လည်း နေရောင်အောက်တွင် ရောင် ပြန်များ တရိပ်ရိပ်ထနေသော ရေများ ကိုသာမြင်နေရပါသည်။ တစ်ဖက်ကမ်းအထိမူ မမြင်သာပါ။

မြင်မြင်သမျှအရာများ က ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လို့နေပါသည်။

သူမသည် မြင်ကွင်းကို မနှစ် မြို့ သလို ဖြစ်လာ၏ ။

လှေပေါ်ကို သူမမတက်ချင်ပါ။

သူမသူငယ်ချင်းများ ကိုလည်း လှေနှင့်လိုက်မသွားစေချင်ပါ။

သူမက သူငယ်ချင်းများ ကို ဟစ်အော်ဟန့်တားရန်ကြိုး စားသော် လည်း နှု

တ်မှအသံထွက်မလာချေ။

ထိုစဉ် ...သူမပခုံးကို အေးစက်သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အကိုင်ခံလိုက်ရလေသည်။

''ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တက်လေ၊ နင်တက်ပြီးတာနဲ့လှေထွက်တော့မှာ ၊ နင့်ကိုစောင့်နေတာ''

သူမပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သော အသံဩဩကြီး ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

သူမက ထိုသူကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

အို ...သူမမျက်စိများ ပြာဝေသွားရပါတော့သည်။

ထိုသူသည် ဦးခေါင်း၌ ဦးချိုကြီးနှစ် ချောင်းပေါက်နေ၏ ။ သူ့ အသားအရေမှာ မီးသွေးခဲလို မည်းနက်နေပါသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဝတ်ကင်းမဲ့နေကာ အရှက်လုံရုံကလေး သစ်ရွက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

သူမက ကြောက်စရာကောင်းသော လူကြီးကို မကြည့်ဝံ့ပဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

''မတက်ဘူး၊ ဘာလို့တက်ရမှာ လဲ၊ ကျွန်မလှေပေါ်မတက်ချင်ဘူး''

သူမနှုတ်မှ ငြင်းဆန်စကားများ ထွက်ကျသွားလေသည်။

''မတက်ချင်လို့ဘယ် ဖြစ်မလဲမိန်းကလေးရဲ့ ၊ သေပြီးတဲ့လူတွေ ဟာ ကူတို့လှေစီးပြီး တစ်ဖက်ကမ်းက တမလွန်ကိုကူးရတာ ထုံးစံပဲ''

''ဘာ- သေပြီးတဲ့လူ၊ ဟုတ်လား''

သူမကစက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသည့်ကြားမှ သူ့ကိုတစ်ဖန်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲ၌ လှေလှော်ရာတွင် အသုံးပြုသော လှော်တက်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏ ။

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းဟာ သေပြီးပြီလေ၊ သေပြီးရင်တမလွန်ကို သွားရမှာ ပဲ၊ ငါက လူသေတွေ ကိုတင်ပြီး တမလွန်ကိုပို့ပေးတဲ့ကူးတို့လှေက မရဏကူးတို့ရှင်ပေါ့"

"အမလေး ...ဟင့်အင်း ...ဟင့်အင်း ..."

"မင်းကြောက်နေသလားကွယ်၊ တကယ်တော့ ...ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေသူတိုင်း ဒီလိုပဲသွားရတာ ပါ၊ ဟိုမှာ ...မင်းနဲ့အတူတူ ကားတိုက်သေခဲ့တဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ လည်းပါတယ်လေ၊ ကဲ - ကဲ - ပြောနေကြာတယ်၊ ကူးတို့လှေက မင်းကို စောင့်နေတာ၊ လူလည်း ပြည့်ပြီ၊ ထွက်တော့မယ်၊ လာ - လာ - တက်"

မရဏကူးတို့ရှင်သည် သူမ ကူးတို့လှေပေါ်တက်သည်အထိ မစောင့်တော့ပဲ သူမကိုအကြမ်းပတမ်းဆွဲခေါ်လာကာ ကမ်းစပ်အရောက်တွင် လှေပေါ်သို့တွန်းတင်လိုက်လေသည်။

"ဟေး ...သရဖီကွ"

"ဒါမှ တို့သူငယ်ချင်း ..."

သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ က သူမလှေပေါ်ရောက်လာသည်ကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးလိုက်ကြလေသည်။

လှေက ထွက်လာပေပြီ။

မရဏကူးတို့ရှင်သည် လှေပဲ့ပိုင်းမှနေ၍ လှေကိုလှော်လျှက်ရှိပေသည်။

လှေကလေးသည် ကမ်းစပ်နှင့် တစ တစ ဝေးကွာလာလေ၏ ။

သူမသည် ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်လာလေသည်။

ဘေးမှ သူမသူငယ်ချင်းများ ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် အူမြူ း နေကြသည်ကို တွေ ့လိုက်ရပေ၏ ။

သူတို့ စိတ်မှ ကောင်းကြသေးရဲ့ လား။

သူမက သူမသူငယ်ချင်းများ ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့၏ နဂိုဟန်ပျက်ယွင်းနေသော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းများ ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

သူတို့သည်သူမကဲ့သို့ပင် ဦးခေါင်းမှသွေးများ ကျဆင်းနေကြသည်။ နွယ်နီသည် မျက်လုံးတစ်ဖက်ဟောက်ပက် ဖြစ်နေကာ၊ ချောချော ကတော့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမရှိတော့ပဲ သွားများ ကိုဟာလာဟင်းလင်း မြင်နေရပေသည်။

စောဝေမိုး၏ လည်ပင်းတွင် အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေကာ ထိုအပေါက်မှ သွေးများ ဒလဟောစီးကျနေပေ၏ ။ ချာလီချမ်းတွင် လည်း ညာဖက်လက်တစ်ဖက်မှာ တံတောင်ဆစ်မှနေ၍ တုံးတိကြီးပြတ်နေပါသည်။

''နင်တို့ ...နင်တို့ ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေပြီးကြပြီဆိုတာရော သိကြရဲ့ လားဟင်''

သူမက မေးလိုက်သည်။

''သိသားပဲ၊ သေပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲသရဖီရာ၊ ပျော်ပျော်ပဲနေကြတာပေါ့''

''ဟုတ်သားပဲသရဖီ၊ ငါတို့ တမလွန်မှာ သီချင်းဆက်ဆိုကြမယ်လေ၊ တမလွန်လောကသားတွေ ကိုဖျော်ဖြေမယ် ...ဟီဟီ ...''

သူတို့စကားများ က ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လှချေသည်။

''အို ...ငါမသေချင်ဘူး၊ ငါမသေချင်သေးဘူး''

သူမက ကြောက်လန့်တကြားနှင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်လေသည်။ ဤကူးတို့လှေပေါ်မှလည်း ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာ၏ ။

သူမ၏ အော်သံကြောင့် ကူးတို့လှေပေါ်တွင် ပါလာသူအားလုံးက လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

ကူးတို့လှေပေါ်၌ သူမတို့အုပ်စုအပြင် အခြားလူများ ပါပါသေးသည်။

လှေ၏ ဦးပိုင်းထိပ်ဆုံးတွင် မိန်းမနှစ် ယောက် ယှဉ်ထိုင်နေကြ၏ ။ တစ်ယောက်က အဝတ်အစားသစ်သစ်လွင်လွင်နှင့် အချို့ အစားကျကျလှလှပပဝတ်စားထားသည်။ သူမကိုကြည့်ရသည်မှာ သေပြီးသူ တစ်ယောက် နှင့်ပင် မတူလှချေ။

ထိုအမျိုး သမီးနှင့်ယှဉ်ထိုင်နေသော အမျိုး သမီးမှာ မူ ညအိပ်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထားလေ၏ ။ သူမသည် လက်နှစ် ဖက်ကိုပိုက်ကာ ချမ်းအေးဟန်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။ သူမအသားအရည်များ က ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေကာ လက်ချောင်းများ မှာ လည်း ပဲကြီး ရေစိမ်လို ရှုံ့တွနေပေ၏ ။ သူမသည် အချမ်းဒဏ်ကို အတော် ခံစားနေရ မှန်းသိသာလှပေ၏ ။ လှေပေါ်ကလူများ စွာ ထဲတွင် သူမ တစ်ယောက် တည်း ဘာလို့ချမ်းနေရတာ ပါလိမ့်။

ယှဉ်ထိုင်နေသော မိန်းမနှစ် ယောက် မှာ အသက်၃၀အရွယ်ခန့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်များ ဖြစ်လေ၏ ။

ထိုမိန်းမနှစ် ယောက် ၏ ရှေ့တွင် အသက်ဆယ်နှစ် ခန့်မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦး။

ထို့နောက် အိုမင်းရင့်ရော်နေသော အဘွားအိုတစ်ဦးနှင့် လူခပ်ကြီးကြီးတစ်ဦးက သရဖီတို့အုပ်စုကိုနောက်ကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေကြသည်။

လှေမှာ လူနှစ် ယောက် ယှဉ်ထိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းသည့် အတွက် နှစ် ယောက် တစ်တန်း ထိုင်နေကြသည့်သဘောပင်။

လူလတ်ပိုင်းအရွယ်အမျိုး သမီးနှစ် ယောက် က ရှေ့ဆုံးတွင် လှေ နောက်ဖက်ကိုမျက်နှာပြုထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏ ။ အဘွားကြီးနှင့်လူကြီးမှာ လှေဦးတည်ရာဖက်ကိုလှည့်ထိုင်နေသည့်အတွက် အမျိုး သမီးနှစ် ယောက် နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ကြားမှာ မှ အသက်ဆယ်နှစ် အရွယ်ခန့်ကောင်မလေး။ ထိုကောင်မလေးအသားအရေများ အားလုံး အသားနီလန်ကာ ပဲ့ရွဲ့နေ လေ၏ ။ ဆံပင်များ မှာလည်း ငုံးတိသာရှိပေသည်။ ဒီကလေး ဘယ်လို ဖြစ်ပြီးသေခဲ့တာပါလိမ့်။

အဘွားကြီးကိုယ်မှလည်း ဆေးမျိုး စုံတို့၏ အနံ့များ နံစော်နေ လေရာ ဆေးရုံထဲရောက်သွားသလိုပင်ခံစားရလေသည်။

ထိုလူငါးယောက် က လှေရှေ့ပိုင်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သရဖီတို့သူငယ်ချင်းငါးယောက် က လှေနောက်ပိုင်းတွင် သီးခြား ဖြစ်ကာ စကားသံများ ဆူညံနေကြလေသည်။

လှေရှေ့ပိုင်းမှ လူငါးယောက် ကမူ အေးအေးဆေးဆေး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ရှိနေကြလေ၏ ။

သူမတို့အုပ်စုသာလျှင် ရုတ်တရက် အစိမ်းသေသေဆုံးခဲ့သူများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ။ သူမတို့အုပ်စုသည် စတိတ်ရှိုး သီဆိုပြီး ကားဖြင့်ပြန်လာကြစဉ် ကားမှော က်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ဒါဖြင့် ...ရဲရင့်ကော၊ ရဲရင့်ဘယ်မှာ လဲ"

သူမတို့အုပ်စုမှ ယောကျ်ားလေးသုံးယောက် ၊ မိန်းကလေးသုံးယောက် ၊ ခြောက်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အတူပါသူထဲမှ ရဲရင့်ကိုမတွေ့မြင်ပါ၍ သူမကမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။

"ရဲရင့်မသေဘူးထင်တယ်၊ ပါမလာဘူး"

အို ...ရဲရင့်တောင် မသေပဲလွတ်သွားသေးတာ၊ သူမက ဘာ ဖြစ်လို့ သေရမှာ လဲ။ သူမစိတ်ထဲက မခံချင် ဖြစ်လာလေသည်။

"ငါတို့က ပွဲချင်းပြီးသေတော့ ဒီကူးတို့ပေါ်ကိုအရင်ရောက်နေတာပေါ့၊ နင်ကတော့ ... ချက်ချင်း မသေဘူးလေ၊ ငါတို့အလောင်းတွေ ရင်ခွဲရုံပို့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ နင့်ကို ဆေးခန်းထဲ သယ်သွားကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ...နင်သေမယ်ဆိုတာသိလို့ ငါတို့က ကူးတို့လှေကို စောင့်ခိုင်းထားတာ သရဖီ"

ချောချောက သူမကိုရှင်းပြနေသည်။

သူမသည် ဆေးရုံရောက်ပြီး သူတို့ထက်နောက်ကျမှသေသည့်အတွက် ဤနေရာသို့နောက်ကျမှရောက်လာရခြင်းပါကလား။

''ကတုံးနဲ့သူငယ်လေးက ကားအပေါက်ကတွယ်စီးလာတာလေ၊ ကားဘေးကိုစောင်းသွားတော့ သူထွက်ကျပြီး မသေပဲလွတ်သွားတာပေါ့၊ ဦးလေးတို့ကားကတော့ ချောက်ထဲကျသွားလို့ ဦးလေးပါသေရတာ ပါ မိန်းကလေး''

အဘွားအိုကြီးနှင့် ယှဉ်ကာ ရှေ့ကိုမျက်နှာလှည့်ထိုင်နေသော လူကြီးက သူမကိုလှည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးများ စို့ရွှဲနေကာ မျက်နှာတွင် မှန်စများ စူးဝင်နေလေသည်။

ထိုလူကြီးကို သူမသေချာကြည့်လိုက်တော့ ...

''ဟင် ... ဦးလေးက ကျွန်မတို့ကားကိုမောင်းလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီး မဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ ဦးလေးလည်း သတိနဲ့မောင်းတာပါပဲကွယ်၊ တောင်ဆင်းတောင်တက်လမ်းဆိုတာက ရှောင်ရတိမ်းရခက်တယ်လေ၊ နွားတစ်ကောင်က လမ်းမပေါ်ကို ဖွတ်တက်လာတော့ ဦးလေးလည်း ကွေ့ရှောင်ရင်း ကားချောက်ထဲကျသွားရတာ ပဲ၊ ဦးလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ အေးလေ ... သေပြီးမှတော့ ငါတို့တွေ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ''

ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက သူမကိုရှင်းပြပြီးနောက် ရှေ့ကိုပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။

ဒရိုင်ဘာကြီးရှင်းပြလိုက်၍ သီချင်းဆိုပြီးအပြန်လမ်းတွင် ကားတိမ်းမှောက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ကို သူမပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာပါသည်။

သူမတို့စီးလာသည့်ကားက တောင်းအေ့စ်ကားလေး။ ကားထဲ တွင် သူမတို့သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက် ပါသည်။ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ရဲရင့်က ကားထဲမှာ အိုက်တယ်ဆိုကာ ကားတံခါးပေါက်မှာ မတ်တပ်ရပ် ရင်းစီးလာခဲ့သည်။

တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်းဆင်းလာသော သူမတို့ကား သည် ရုတ်တရက် တောင်ကွေ့အကွယ်မှထွက်လာသော နွားတစ်ကောင် ကိုမြင်လိုက်သည့်တွင် ကွေ့ရှောင်လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်မှာ က ချောက် ကမ်ပါးသာရှိပါသည်။ ကားသည် ချောက်ထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွား၏ ။

သူမက ကားမှော က်သည့်မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

ကားတံခါးဝမှစီးလာသော ရဲရင့်သည် ကားတိမ်းအသွားတွင် လမ်း၌ ထွက်ကျခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။

ရဲရင့်ကံကောင်းပါသည်။ ရဲရင့်သေဘေးမှလွတ်သလို သူမ ဘာလို့ မလွတ်ရတာလဲ။ ရဲရင့်ကို မနာလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရဲရင့်အတွက် ဝမ်းမြောက်မိပြီး ...ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ကြေကွဲမိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

''ဒါဖြင့် ... နင်တို့တွေ ဟာ ကားတစ်စီးထဲအတူတူမှော က်ပြီး အတူတူသေခဲ့ကြတဲ့လူတွေ ပေါ့ ဟုတ်လား''

အသက်အကြီးဆုံးအဘွားကြီးက သူတို့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

''ဟုတ်ပါတယ်အဘွား''

ချာလီချမ်းကဖြေလိုက်သည်။

''အို ...ကျွတ် ...ကျွတ် ... ငယ်ငယ်လေးတွေ ရှိသေး တာကွယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေ ပါလားကွယ်ရို့၊ ငါ့မြေးအရွယ်လေးတွေ ဟဲ့''

အဘွားကြီးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သရဖီ့ရင်ထဲတွင် ဆို့သွားလေသည်။ ငါ့အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ငါ့မှာ လုပ်စရာ တွေ ရှိသေးတယ်။ ငါသေပြီတဲ့လား။ မသေချင်သေးဘူး၊ မသေချင်သေးဘူး။

''နင်တို့တွေ ဟာ အစိမ်းသေတွေ ပေါ့၊ ဟောဒီကလေးမလေးဟာလည်း

အစိမ်းသေပဲ၊ သနားစရာကွယ်၊ သူ့ကိုမေးကြည့်တော့ သူဟာ မီးလောင်လို့သေခဲ့ရတာ တဲ့"

အဘွားအိုက ဆယ်နှစ် အရွယ်ကလေးမလေးကိုညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။ ဒါ့ကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ကိုယ်လုံး အသားနီတွေ လန်နေတာကိုး။ ခေါင်းမှာ လည်း မီးလောင်ခံထားရ၍ ဆံပင်များ မီးလောင်ကုန်ကာ ငုတ်တိုလေးများ ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ငါ့မြေး၊ နင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟဲ့"

"ချစ်စုပါအဘွား"

"အင်း ...ငယ်ငယ်ကြီးကြီး သေချိန်တန်ရင် သေရတာ ပါလားနော်"

အဘွားအိုက သံဝေဂရသလိုပြောလိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ ရေ့ကမိန်းကလေးနစ် ယောက် ကရော၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး သေကြရတာ လဲကွဲ့၊ ပြောပါဦး"

အဘွားအိုက စပ်စုလိုက်ပြန်သည်။

လှလှပပဝတ်စားထားသော အမျိုး သမီးက သက်ပြင်းကိုချရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ကျွန်မ ရုတ်တရက် နလုံးသွေးရပ်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာ ပါ အဘွားရယ်"

"သြော် ...ရုတ်တရက်သေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ညီးက အလှ မပျက်ပဲကြည့်ကောင်းနေတာကိုးအေ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ခရီးတစ်ခုကပြန်အလာ အိမ်အရောက်မှာ သေရတာ ပါအဘွား၊ ခရီးထွက်လာတာဆိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စားထားတာလေ"

"အေး ... ဒါ့ကြောင့် ဒီလူတွေ ထဲမှာ ညီးက အသပ်ရပ်ဆုံး၊ အလှဆုံး ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ညီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲမိန်းကလေး"

"ခင်မေလွင်ပါအဘွား"

''ဒီဖက်ကမိန်းကလေးကရောကွယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး သေရတာ လဲ''

အဘွားအိုက ချမ်းလွန်း၍ တုန်နေသော အမျိုး သမီးကိုမေးလိုက်ပြန်လေသည်။

အမျိုး သမီးက ယခုထိ အချမ်းပြေသေးဟန်မတူ။ လက်နှစ် ဖက်ကိုပိုက်ထားဆဲ။ ချမ်းလွန်း၍ အပေါ်သွားနှင့်အောက်သွားရိုက်ကာ တဂတ်ဂတ်မြည် သံကိုပင် လေ့တစ်စင်းလုံးက ကြားနေရပေ၏ ။

''ကျ ...ကျ ...ကျွန်မ ...အေး ...အေး ... အေးလွန်းလို့ ...သွေး ...သွေးခဲပြီး သေခဲ့ရတာ ပါ အဘွားရယ်၊ အဟင်း ...ဟင်းဟင်း ...''

စကားပြန်ပြောလိုက်ရာတွင် သူမပါးစပ်ထဲမှ ရေခိုးရေငွေ့များ ပင်ထွက်လာလေသည်။

'' ဖြစ်ရလေအေ၊ သွေးခဲသေတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ညီးတစ်ကိုယ်လုံးခိုက်ခိုက်တုန်နေတာကိုး''

''ဟုတ် ..ဟုတ်ပါတယ် ..အမလေး ..ချမ်း ...ချမ်းလိုက်တာနော် ...ဟော်ဟော် ...''

''ညီးနာမည် ကရော''

''ထားဟားဟား ... ချိုဟိုဟို ...''

''ဘာ-''

အမျိုး သမီးက သူ့အသံကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုး စား၍ နောက် တစ်ခါထပ်ပြောလိုက်သည်။

''ထားထားချိုပါ''

''ထားထားချို၊ အင်း ... ခုလိုသိရတော့ နင်တို့တွေ အားလုံးဟာ ရုတ်တရက် အစိမ်းသေ သေခဲ့ကြတဲ့သူတွေ ချည်းပဲဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ၊ အေး ..ငါကတော့ အစိမ်းသေမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလှေပေါ်မှာ ရောဂါ ဘယနဲ့ အသက်ကြီးပြီးသေတဲ့လူဆိုလို့ ငါ

တစ်ယောက် ပဲပါတယ်''

အဘွားအိုက ပြောလိုက်သည်။

''ငါသေတာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ လူ့ပြည်မှာ နေရတာ လည်း ငြီးငွေ့လှပါပြီ၊ မသေခင်ငါဟာ နှစ် ရှည်လများ နာမကျန်း ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံ တက်နေရတယ်၊ ဆေးမျိုးစုံကိုသောက်ခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ကိုယ်မှာ အခုထိ ဆေးနံ့တွေ နံနေတာသာကြည့်တော့၊ ငါ့သားသမီးတွေ လည်း ငါ့ကို ကုရသရတာ နဲ့ ကုန်လှကျလှပြီ၊ သူတို့လည်း ငြီးငြူလှပြီ၊ ကြာရင် အမေ့ အတွက် ငြီးငြူတဲ့သူတို့တွေ ငရဲရမှာ စိုးရတယ်၊ ဒီတော့ ငါသေလိုက်တာ ခပ်ကောင်းကောင်းပါလေ၊ မြန်မြန်သေတော့ နောက်ဘဝ အသစ်တစ်ခု မြန်မြန်ကူးရတာပေါ့အေ''

အဘွားအိုက ရွှင်ရွှင်ပျပျလေသံဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏ ။

''မှတ်ထားကြ၊ ငါ့နာမည် က ဒေါ်စိန်ကြည်တဲ့၊ ငါတို့တွေ အသက်ရှင်စဉ်က တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မသိခဲ့ကြဘူး၊ တွေ ့တောင် မတွေ ့ဖူးခဲ့ကြဘူး၊ တမလွန်ခရီးသွားမှ ကူးတို့လှေတစ်လှေတည်း အတူစီးရတာ ရေစက်ပါလို့ပဲ၊ မသာရေစက်ဆိုပါတော့လေ၊ ဒီတော့ တွေ ့တုံး ဆုံတုံး ခင်ခင်မင်မင်နေကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကားမှောက်သေခဲ့တဲ့ကလေး တွေ ၊ တို့ကတော့ နာမည် တွေ ဘာတွေ ပြော မိတ်ဆက်ပြီးပဟဲ့၊ နင်တို့ နာမည် တွေ လည်း ပြောကြဦးလေ''

''ကျွန်တော့်နာမည် က ကိုဘသော င်း၊ သူတို့စီးလာတဲ့ကားကို မောင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာပါ''

ဒေါ်စိန်ကြည်မေးလိုက်သော ကြောင့် ဒရိုင်ဘာကြီးက အရင်ဦးဆုံးဖြေလိုက်လေသည်။

သရဖီတို့အုပ်စုလည်း မိမိတို့ နာမည် များ ကို ပြောပြလိုက်၏ ။

သရဖီ၊ ချောချော၊ နွယ်နီ၊ စောဝေမိုး၊ ချာလီချမ်း။

''အေး ... တို့တွေ ဟာ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား တမလွန်ခရီးသည်တွေ ပဲ၊ ခင်ခင်မင်မင်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြတာပေါ့ကွယ်''

''ဟုတ်ကဲ့ပါအဘွား''

သရဖီမှအပ လှေပေါ်မှာ ပါသူအားလုံးက အဘွားဒေါ်စိန်ကြည် စကားကို သံပြိုင်ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ကူးတို့လှေပေါ်တွင် ပါလာသည့်သူများ ထဲတွင် သေခြင်းတရားကို လက်မခံနိုင်သူမှာ သူမ တစ်ယောက် ပဲရှိမည် ထင်ပါသည်။

အားလုံးသည် ကူးတို့လှေခေါ်ဆောင်ရာသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာကြပြီး၊ သူမသူငယ်ချင်းများ ကတော့ သီချင်းများ ပင်ငြီးလို့ နေပါသည်။

သူမသေချင်သေးပါ။

ငါမသေရဘူး။ ငါမသေရဘူး။

သူမ သေလို့မ ဖြစ်သေးပါ။

သူမတွင် လုပ်စရာအလုပ်များ ရှိသေးသည်။

သူမဘဝအတွက် အရေး ကြီးသော စာမေးပွဲကိုလည်း ဖြေဆိုရပါဦးမည် ။

ဖြေရမည် ။ အဖြေ။

အဖြေဆိုသည်ကိုတွေ းမိမှ သူမသည် လူ တစ်ယောက် ကို အဖြေ ပေးရဦးမည် ကိစ္စအား မှတ်မိလာပြန်လေသည်။

''ဒီခရီးကပြန်ရင်တော့ ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးပါတော့သရဖီရယ်''

သူမနားထဲမှာ ကြားယောင်လာသည်။

ထိုသူ့ကိုပေးရမည့် အဖြေမှာ ချစ်အဖြေ ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူမသည် သူမကိုချစ်ရေး ဆိုထားသည့်လူ တစ်ယောက် အား ချစ်အဖြေပေးရပါဦးမည် ။

■

အတိတ် (၂)

ချောချောက မြန်မာသံစဉ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသီဆိုနေပါသည်။ သီချင်းသီဆိုသည့်နေရာက စင်မြင့်မဟုတ်ပါ။ မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်သည့် အတွက် သတို့သားနှင့်သတို့သမီးထိုင်သည့်စင်မြင့်ထက် နိမ့်သော နေရာမှာ သီဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သီချင်းသီဆိုဖျော်ဖြေသူက စင်၏ ဘေးမှာ ရောက်နေသည်။

တကယ်တော့ သရဖီတို့ ဂီတကဗျာတူရိယာအဖွဲ့သည် မင်္ဂလာ ဆောင်များ တွင် သီဆိုဖျော်ဖြေရမည် ကို အာသီသမရှိလှပါ။ မင်္ဂလာဆောင် တွင် သီဆိုရသည်က ပရိသတ်၏ အာရုံစိုက်ခံရမှုနည်းသည်။ မရှိသလောက်ပင် နည်းပါသည်။

ပရိသတ်က အစားအသောက်တွေ စားသောက်နေကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးနှုတ်ဆက်နေကြသည်။ သည့်အထဲတွင် သီချင်းဆိုရ သည်မှာ ငေါင်းစင်းစင်းနိုင်လှသည်။ အနုပညာရှင်ဆိုတာက မိမိဖန်တီး ပြသည့်အနုပညာကို ပရိသတ်က အာရုံစူးစိုက်ခံစားမှသာ ကြေနပ်မှုရတာ မျိုး မဟုတ်လား။

အဲဒါကြောင့် ...သရဖီတို့ ဂီတကဗျာတူရိယာအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံးသည် မင်္ဂလာဆောင်တို့၊ မွေးနေ့ပွဲတို့တွင် ဖျော်ဖြေမှုမလုပ်လို ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်၊ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည့် ကိုနိုင်ကြီးက စီးပွားရေး အရလက်ခံထား၍ လာရောက်ဖျော်ဖြေ နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တန်းကျတော့လည်း ...သရဖီတို့လို နာမည် မရသေးသော

တီးဝိုင်းအငယ်စားလေးတစ်ခုအဖို့ ပွဲရွေးမနေနိုင် ဘူးမဟုတ်လား။

ယခုပွဲကတော့ တောင်ပေါ်မြို့ ကလေးက မန္တလေးအထိဆင်းလာ ကာ သရဖီတို့တီးဝိုင်းကိုငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် တစ်မြို့ တစ်ရွာကပင် လာငှားရတယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းပါသည်။

သံသာကမ်းတိုင်

တူပြိုင်ပြိုင် ကူးမယ်လေ

ဆုထူးကို မောင်မယ်စုံခွေ

ဟိုရေးရေစက်တိုင်လည်း လွဲမသွေ

ဖူးစာဖက် ချစ်သက်ဝေ ချစ်တဲ့သက်ဝေ

မောင့်အသည်းဆိုင် မယ်ပဲလေ

မယ့်အသည်းဆိုင် မောင်ပါပဲလေ

စွဲမြဲတူယှဉ် ကမ္ဘာတိုင်အောင်ပေ

သူနိုင်ကိုယ်နိုင် သစ္စာမလွှဲိုင်ချစ်ခြင်းပြိုင်တာတွေ ....

ချောချောသီဆိုနေသော မြန်မာသံသီချင်းလေး ဖြစ်ပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်နှင့်လိုက်ဖက်သော သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပါ၏ ။

ချောချောမှာ မြန်မာသံစဉ်သီချင်းများ ကိုသာ သီးသန့်သီဆို သော အမျိုး သမီးအဆိုတော် ဖြစ်ပါသည်။

တီးဝိုင်း၌ အမျိုး သမီးအဆိုတော် သုံးယောက် ပါဝင်ရာတွင် နွယ်နီ က စတီရီယိုသီချင်းများ ကိုသာ သီဆိုပါသည်။ သရဖီကတော့ မြန်မာသံ ရော စတီရီယိုပါ နှစ် မျိုး လုံးရသည်။

ယောကျ်ားလေးအဆိုတော် သုံးယောက် တွင် စောဝေမိုးနှင့်ချာလီ မှာ

စတီရီယိုသီချင်းများ ကိုသာ သီဆိုနိုင်သည်။ ရဲရင့်ကတော့ မြန်မာသံ ရော၊ စတီရီယိုပါ သီဆိုသည့် အဆိုတော် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်၏ ။

သူတို့အဖွဲ့တွင် မြန်မာသံနှင့်စတီရီယို နှစ် မျိုး လုံးကိုသီဆိုနိုင် သူမှာ ရဲရင့်နှင့်သရဖီတို့သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလှူမင်္ဂလာပွဲများ ၊ ဘာသာရေး ပွဲများ ဆိုလျှင် ရဲရင့်၊ သရဖီနှင့် ချောချောတို့ကသာ အများ ဆုံးသီဆိုရလေ၏ ။ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ နှင့်မင်္ဂလာဆောင်များ မှာ ဆူညံသော သီချင်းများ နှင့် မလိုက် ဖက်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချောချောသီဆိုပြီးလျှင် ရဲရင့်နှင့်သရဖီတို့က မင်္ဂလာဆောင်နှင့် လိုက်ဖက်သော စုံတွဲ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုကြမည် ဖြစ်သည်။ ရဲရင့်နှင့် သရဖီစုံတွဲ သီဆိုရန် "သူနဲ့သာဆိုရင်"ဆိုသည့် မြန်မာသံသီချင်းကို ရွေး ချယ်ထားပါသည်။

မောင် ရှေ့ကိုတည့်တည့် လျှောက်မယ်လေ ....

မယ်လည်း တည့်တည့်လိုက်ကာ လျှောက်မယ်မောင်ရေ

ဟောဟိုအရာ အဖြူပါပေ မြင်သလားမေ

ဘော်သာခွာကြူပုလဲဖြူမြင်သားပေါ့သက်ဝေ

ဘုရားသွားကျောင်းတက် စိတ်တူကိုယ်တူ

ကြည်ဖြူပါတယ်လေ မယ်ကားလယ်မြေ

မောင်ကား မိုးကောင်းရေ လောကီအမြုတေ

သီးပွင့်ဖြိုး ဝေ ရာသက်ပန်လုံး ရွှင်ပျော်စေ ....

ချောချောဖျော်ဖြေနေစဉ်တွင် သရဖီနှင့်ရဲရင့်က တီးဝိုင်းနှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်သော ဧည့်သည်များ ထိုင်သည့်စားပွဲတွင် ထိုင်စောင့်နေကြ သည်။

ပွဲက မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်သည့်အတွက် ရဲရင့်သည် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကို

ကျကျနနဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ သို့သော် ...ခေါင်းကတော့ ကတုံးလေး ဖြစ်ကာ ပြောင်နေ၏ ။ ကိုရင်လူထွက်ထားတာ သုံးရက်ပဲရှိ သေးသည့်ရဲရင့်အတွက် ဒီပွဲက ပထမဆုံးဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။ စတိတ်ရှိုး ဆိုစရာရှိလျှင် ဆောင်းဖို့ဝယ်ထားသော လျှာထိုးဦးထုတ်ကလေးကို ဆောင်းလို့မရတော့။

ကတုံးနှင့်တိုက်ပုံနှင့်ငေါင်းစင်းစင်းလေး ဖြစ်နေသော ရဲရင့်ကို ကြည့်ကာ သရဖီက ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်္ဂလာဆောင်မှာ သီချင်းဆိုရတော့ သရဖီ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲဟင်"

ရဲရင့်က သရဖီ့ကိုမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဘာ ဖြစ်လို့လဲရဲရင့်"

"အားမကျဘူးလားလို့"

"အို ...ဘာလဲ၊ သွားပါ"

သရဖီက ရှက်သွားကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ရဲရင့်လက်ကို လှမ်းဆိတ်ဆွဲလိုက်သည်။

"တကယ်တော့ အားကျစရာပဲသရဖီရဲ့ ၊ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာဆောင်ရင်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ က ဒီလိုပဲသီချင်းဆိုပြီးအားပေးကြမှာ ပဲနော်"

"သွားသေလိုက်ပါလား၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အထိများ စဉ်းစား နေလိုက်တာ၊ ဟွန်း ..."

"သရဖီ၊ ကိုယ့်ကိုအဖြေပေးပါတော့လားသရဖီရယ်"

"တော် ပါရဲရင့်ရယ်၊ ပွဲခင်းကြီးထဲမှာ ၊ ခဏနေရင် သီချင်းဆို ရတော့မယ့်ဟာကို၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ကိုယ်တောင်းတဲ့အဖြေက လက်ရှိပွဲနဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ် သရဖီ၊ သရဖီ့ဆီက

အဖြေတောင်းထားတာ ..."

"ဟော ...ချောချောသီချင်းက နောက်ဆုံးပိုဒ်ရောက်နေပြီ၊ တီးဝိုင်းဘေးမှာ အဆင်သင့်သွားရပ်နေရအောင်ရဲရင့်၊ ထ-ထ-"

သရဖီက ပြောရင်း ထရပ်လိုက်ကာ တီးဝိုင်းဘေးသို့လျှောက် သွားသည်မို့ ရဲရင့်မှာ ပြောလက်စစကား အဆုံးမသတ်နိုင်ပဲ ဖြစ်သွားရ သည်။ သရဖီ့ကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်ကြည့်ရင်း နောက်ကလိုက်လာ၏ ။

သရဖီတို့တီးဝိုင်းဘေးရောက်သည်နှင့် ချောချောသီချင်းပြီးဆုံးသည်မှာ အံကိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

တီးဝိုင်းက အဆင်သင့်စဉ်ထားပြီး ဖြစ်သော နတ်စ်စာရွက်ကို ကြည့်ကာ ရဲရင့်နှင့်သရဖီဆိုကြမည့် "သူနဲ့သာဆိုရင်"သီချင်းအတောပိုဒ် ကို တီးလိုက်သည်။

အတောပိုဒ်ဆုံးသည်နှင့် ရဲရင့်က သီချင်းကို စဆိုလိုက်သည်။

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ဘယ်လိုပင်ဝေးစေ

လိုက်မှာ ပဲ အမြဲမခွဲတမ်းပင်

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ပန်းရနံ့လည်း မမွှေးတဲ့လမ်းအဝင်

နေပူစေ တွဲ လက်လည်းမဖြုတ်ပေ

စမ်းရေယဉ်ပူလောင်မီးလျှံအသွင်

အလှဆိုတာ အရှင်းမတွေ့တောင်

ခဲခက်လှစေ လျှောက်ချင်

တစ်ယောက် လက် တစ်ယောက် တွဲ လို့

တစ်သက်မခွာမခွဲအစဉ်

လက်ကိုခိုင်ခိုင်ယှက်မယ်

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ရဲရင့်အဆိုပိုဒ်ဆုံးသည်နှင့် သရဖီက နောက်တစ်ပိုဒ်ကို ဝင်ဆိုလိုက်၏

အသည်းအသက်မကချစ်ချင်

မြတ်နိုးယုယနှောင်တည်းအစဉ်

တစ်ယောက် မရှိရင် တစ်ယောက် တွင်

မနေနိုင်အောင်စိတ်မှာ ပင် .....

သီချင်းဆိုနေသော သရဖီ့ကိုကြည့်နေသည့် ရဲရင့်မျက်ဝန်းများ က တောက်ပနေပါသည်။ သရဖီသည် ရဲရင့်မျက်လုံးအကြည့်ကိုလွှဲဖယ်ရင်း သီချင်းဆက်ဆိုနေသည်။

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ဘယ်လိုပင်ဝေးစေ

လိုက်မှာ ပဲ အမြဲမခွဲတမ်းပင်

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ပန်းရနံ့လည်း မမွှေးတဲ့လမ်းအဝင်

နေပူစေ တွဲ လက်လည်းမဖြုတ်ပေ

စမ်းရေယဉ်ပူလောင်မီးလျှံအသွင်

အလှဆိုတာ အရှင်းမတွေ့တောင်

ခဲခက်လှစေ လျှောက်ချင်

တစ်ယောက် လက် တစ်ယောက် တွဲ လို့

တစ်သက်မခွာမခွဲအစဉ်

လက်ကိုခိုင်ခိုင်ယှက်မယ်

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

■

ပစ္စုပ္ပန် (၂)

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ဘယ်လိုပင်ဝေးစေ

လိုက်မှာ ပဲ အမြဲမခွဲတမ်းပင်

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

သူ့နားထဲတွင် သီချင်းသံများ ကိုကြားယောင်နေသည်။ သီချင်း သီဆိုသူက ဘယ်သူလဲမသိ၊ သူကိုယ်တိုင်ပင်လား။ တခြား တစ်ယောက် လား။

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ဘယ်လိုပင်ဝေးစေ

လိုက်မှာ ပဲ အမြဲမခွဲတမ်းပင်

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

ဒါ သရဖီ့အသံလား။ ငါ့အသံပဲလား။ သူက သီချင်းကို ကိုယ်တိုင်ဆိုကြည့်လိုက်သည်။

သူနဲ့သာဆိုရင် .....

အသံကထွက်မလာ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးနာကြင်ကိုက်ခဲနေသည်။

ရဲရင့်သည် လက်ရှိအခြေအနေကိုနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏ ။ သူဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ သူ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ။

သူက သီချင်းကို အားရပါးရအော်ဆိုလိုက်သည်။

"သူနဲ့သာ ... အာ့ ...အာ ...အာ ...အားအား"

အသံက မပီမသထွက်လာသည်။

"ဟော ...သား ..သား ..လှုပ်လာပြီ၊ သား ...သားရေ"

သတိလစ်မေ့မျောနေသော ရဲရင့်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် သူ့မိခင်က အားရဝမ်းသာအော်လိုက်လေသည်။

"အစ်မကြီး အပြင်ကိုခဏထွက်နေပေးပါခင်ဗျာ၊ အစ်မကြီး သား အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ အသက်မသေနိုင်ပါဘူး"

ဆရာဝန် တစ်ယောက် က ရဲရင့်မိခင် ဒေါ်ကြွေကြွေ့ကိုပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အို ...သားလေး ကျွန်မသားလေး"

ဒေါ်ကြွေကြွေက သားအနားမှထွက်မသွားချင်ဟန်ဖြင့် နောက်ဆံတင်းနေ၏ ။

"သူ့အသက်ကို ရအောင်လုယူဖို့ ကျွန်တော် တို့ကြိုး စားရပါဦးမယ်၊ အစ်မကြီး

အပြင်ကစောင့်ပါ''

''လာပါကြွေရယ် ဆရာဝန်တွေ က သားအသက်မသေပါဘူး လို့တာဝန်ခံနေမှပဲ အပြင်မှာ သွားစောင့်နေရအောင်နော်''

ဒေါ်ကြွေကြွေ့ခင်ပွန်း ရဲရင့်၏ ဖခင် ဦးအောင်ခန့်က ဇနီးသည် ကိုချော့မော့ကာ အရေး ပေါ်အခန်းအပြင်ဖက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

အခန်းအပြင်ရောက်သည်နှင့် ကြေကွဲစွာ အော်ငိုလိုက်သော အသံများ ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

''ကိုယ်တို့သားလေးက အများ ကြီးအခြေအနေကောင်းပါသေးတယ်ကြွေရယ်၊ ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံး ပွဲချင်းပြီး သေသွားကြပြီတဲ့၊ သားက မျှော်လင့်ချက်ရှိပါသေးတယ်ကွယ်''

■

တမလွန် (၃)

''ရဲရင့် …ရဲရင့် ဘာ ဖြစ်လို့ ပါမလာတာလဲဟင်''

သရဖီက မိမိဘာသာ ညီးညူသလိုနင့် နုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

''ရဲရင့်ပါမလာတာ မသေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့သရဖီရယ်''

ချောချောက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သွားများ တစ်ချောင်း မှမရှိတော့ပဲ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံးပဲ့ထွက်နေသည့်ချောချောနှုတ်မှအသံမှာ မပီပြင်တော့ပါ။

''ဘာလဲ၊ နင်က ရဲရင့်ကိုလွမ်းနေတာလား၊ ထားလိုက်စမ်းပါဟာ၊ ငါတော့ ဒီကောင်ပါမလာတာ ပျော်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဒီကောင် ဝင်မရှုပ်နိုင်တော့ဘူးလေ ဟား…ဟား …''

ညာဖက်လက်တစ်ဖက် တုံးတိကြီးပြတ်နေသော ချာလီချမ်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

''ချာလီ၊ နင်ဘာစကားပြောတာလဲ''

''နင်က ဒီကောင့်ကို ဦးစားပေးနေတာမဟုတ်လား၊ နင့်ကို ငါလည်း ချစ်ရေးဆိုထားတာပဲ၊ သူလည်းချစ်ရေး ဆိုထားတာပဲ၊ တစ်ဖွဲ့ တည်းသားချင်းအတူတူမှာ နင်က သူ့ကိုဦးစားပေးချင်နေတာလေ၊ ကောင်းတယ်၊ အခုဒီကောင်ပါမလာတော့ တမလွန်မှာ နင်နဲ့ငါ နှစ် ယောက် တည်းရှိတော့တယ် ဟားဟားဟား …''

''ဟေ့ကောင်ရ၊ ရဲရင့်ပါမလာတာကို မင်းဝမ်းသာရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲရင့်ပါမလာတာ မသေလို့ပဲ၊ သူ တစ်ယောက် တည်း မသေပဲကျန်ခဲ့တာကို မနာလိုရမှာ ကွ၊ မနာလိုရမှာ ''

စောဝေမိုးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"မနာလိုမ ဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါနဲ့သရဖီက သေလည်းအတူတူဆိုတော့ သရဖီ့ကို ငါယောက် တည်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်ချစ်လို့ရပြီလေ၊ အဲဒီ အတွက် ငါဝမ်းသာတယ်"

"နင့်ကို ဘယ်သူကချစ်မယ်လို့ပြောလို့လဲ၊ နင့်မှာ အဲဒီ လိုစိတ်ထားရှိမှန်းသိတဲ့အတွက် မုန်းတောင်မုန်းသေးတယ်၊ ထွီ-"

လှေပေါ်၌ သူတို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းသာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြ၏ ။ စကားတွေ အခြေအတင်ပြောကာ ဆူညံနေကြလေသည်။

ကျန်သော တမလွန်ခရီးသည်များ မှာ တိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိပေသည်။

လှေကလေးမှာ လည်း ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ရေပြင်ကျယ်၌ တည်ငြိမ်စွာ သွားလျှက်ရှိပေသည်။

မရဏကူးတို့ရှင်ကလည်း သူ့တာဝန်အတိုင်း လှေတက်ဖြင့် အချက်မှန်မှန် လှော်ခတ်လျှက်ရှိပေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့လှေနင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လှေတစ်စီးလှော်ခတ် လာသည်ကို တွေ ့လိုက်ကြရသည်။ လှေမှာ လူမပါပဲ အလွတ် ဖြစ်လေသည်။ လှေကိုလှော်လာသူမှာ သူတို့လှေကိုလှော်လာသည့် မရဏကူတိုး ရှင်အတိုင်း ဦးခေါင်းတွင် ချိုနှစ် ချောင်းပေါက်နေသော လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏ ။

"ဟင် ... အဲဒီ လှေကရော ဘာလှေလဲဟင်"

သရဖီက မရဏကူးတို့ရှင်ကို နောက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်လေ သည်။

"အဲဒါလည်း ဒီလှေလိုပဲ သေပြီးတဲ့လူတွေ ကို တမလွန်တစ် ဖက်ကမ်းကိုပို့ပေးတဲ့ ကူးတို့လှေတစ်စီးပဲပေါ့မိန်းကလေးရယ်၊ သေသူ တစ်သုတ်ကိုပို့ပေးပြီးလို့ နောက်ထပ်သေသူတွေ ကိုကြိုဆိုဖို့ တစ်ဖက်ကမ်းက ပြန်လာတာလေ"

''အို ...ဒါဖြင့် မရဏလှေက နှစ် စီးတောင်ရှိတာပေါ့''

''ဟားဟားဟား ...နှစ် စီးဘယ်ကမလဲမိန်းကလေးရယ်၊ အစီး ပေါင်းများ စွာ ရှိတယ်၊ မရဏကူးတို့လှေကိုလှော်တဲ့ ငါတို့လို မရဏကူးတို့ ရှင်တွေ လည်း အများကြီးရှိတယ်လေ''

''အို ...''

''တစ်နေ့တစ်နေ့ လူတွေ ဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင်သေနေ တာမဟုတ်လား၊ လှေတစ်စီးကိုလူဆယ်ယောက် ပဲဆန့်တယ်၊ တစ်စီးတည်းနဲ့ ဘယ်လောက်ငှပါ့မလဲကွယ်၊ လှေပေါင်းများ စွာ နဲ့ အခေါက်ခေါက် အခါခါ သယ်ပို့ပေးရတာ ပေါ့မိန်းကလေးရဲ့ ၊ မင်းတို့ပြောနေတဲ့ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းဆိုတာကိုလည်း မသေဘူးလို့ တစ်ထစ်ချမမှတ်ကြနဲ့ဦး၊ မင်း တို့ကားအတူတူမှော က်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ မင်းတို့နဲ့အတူတူ ချက်ချင်း မသေသေးလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ နောက်ကျမှသေပြီး တို့နောက်က တခြား မရဏ လှေတစ်စင်းနဲ့ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ပါချင်ပါလာမှာ ပေါ့ကွဲ့၊ ဟားဟား ဟားဟား ...''

''အို ...''

''တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်းဟာ သူတော် ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဟောဒီလို ကူးတို့လှေကို စီးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ သူ နိဗ္ဗာန်ကို တန်းရောက်သွားမှာ လေ''

''ရှင် - နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်တဲ့လူတွေ ကတော့ ဒီကူးတို့လှေကို စီးစရာမလိုဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့လို ကူးတို့လှေနဲ့ တမလွန်တစ်ဖက် ကမ်းကိုသွားနေတဲ့လူတွေ က တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်ရင် ဘာ ဖြစ်ကြမှာ လဲ ကူးတို့ရှင်ကြီးရယ်''

သရဖီက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်လေ၏ ။

သရဖီ့မေးခွန်းကို အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေသည်။

''တစ်ဖက်ကမ်းမှာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေတဲ့ တမလွန်ဝန်ထမ်း တွေ ရှိပါတယ်၊

မင်းတို့တွေ ့ရပါလိမ့်မယ်မိန်းကလေး၊ အဲဒီ တမလွန်ဝန်ထမ်းတွေ က သေပြီးရောက်လာတဲ့လူတွေ ကို သူတို့ပြုမူခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေ ၊ ကောင်းမှုဆိုးမှုတွေ ကိုစီစစ်ပြီး သူတို့နဲ့သင့်တော် ရာနေရာကို ဆက်ပို့ပေး ကြလိမ့်မယ်လေ"

"သင့်တော် ရာနေရာ၊ သင့်တော် ရာနေရာဆိုတာ ဘယ်လိုနေရာမျိုး လဲ ကူးတို့ရှင်ကြီးရယ်"

"တမလွန်တစ်ဖက်ကမ်းမှာ လမ်းမကြီးလေးခုရှိတယ်ကွဲ့၊ ငရဲ ကိုသွားတဲ့လမ်း၊ ပြိတ္တာဘုံကိုသွားတဲ့လမ်း၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံကိုသွားတဲ့လမ်း၊ လူ့ဘုံကိုသွားတဲ့လမ်းတွေ ပဲ"

"ဟင် ..."

"တမလွန်ဝန်ထမ်းတွေ က ရောက်လာသူတွေ ရဲ့ ကောင်းမှုမကောင်းမှုတွေ ကိုစီစစ်ပြီး သင့်တော် ရာလမ်းကို ဆက်ပြီးလျှောက်စေ တာပေါ့ကွယ်"

"ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား၊ ဒါဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်တဲ့သူတွေ သာ ဒီနေရာက လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရကြတာပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်"

မရဏကူးတို့ရှင်၏ စကားကြောင့် အားလုံးတွေ ဝေဝေဝိုင်သွားကြလေသည်။

"ငါတော့ ဟိုကိုရောက်ရင် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ချည်းလုပ်ခဲ့တယ်လို့ လိမ်ပြောမယ်ကွာ၊ အဲဒါမှ ငရဲမကျမှာ ၊ ငရဲကျတာထက်စာရင်တော့ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်တာကမှ တော် သေးတယ်၊ ဟုတ်ဘူးလားကွာ"

ချာလီချမ်းက ပြောလိုက်သည်။

"အေးကွ - ဟုတ်တယ်"

စောဝေမိုးက ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

"မင်းတို့လိမ်ပြောတိုင်း ယုံမလားကွ၊ ဟိုမှာ သေပြီးလို့ရောက်လာတဲ့လူတွေ

အားလုံးရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ ရှိပြီးသားပါကွာ၊ အေးလေ ... ဒါတွေ ဟိုရောက်ရင် မင်းတို့ကိုယ်တိုင်သိရပါလိမ့်မယ်"

မရဏာကူးတို့ရှင်က ပြောလိုက်လေသည်။

သရဖီ့ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ စွာ ဖြင့် နစ်မျောသွားလေ၏ ။

တမလွန်ကမ္ဘာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကား စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းအောင်တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ရေပြင်သည်လည်း ပကတိ တည်ငြိမ်နေ၏ ။ လေလည်းတစ်ချက်မှမတိုက်။ ကောင်းကင်တွင် လည်း တိမ်တိုက်တိမ်လိပ်မရှိသလို နေလိုလလိုအရာများ လည်း မတွေ့ရချေ။ အလင်းရောင် ရနေသော် လည်း ဘယ်ကလာသည့်အလင်းရောင် ဟု မမှန်း ဆနိုင်ပေ။ ရေပြင်ပေါ်တွင် လည်း မည် သည့်ကျေးငှက်သတ္တဝါမျိုး မှ ဝဲပျံနေသည်ကို မတွေ့မြင်ရချေ။ ယုတ်စွအဆုံး ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင် အောက်၌ ပင် သက်ရှိရေသတ္တဝါ တစ်ခုတစ်လေမှရှိပုံမရပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပေတော့သည်။

ဤနေရာသည် လူတို့ရပ်ရွာ လူ့ကမ္ဘာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နေထိုင်ခဲ့ရာ လူ့လောကနှင့် တူညီမည် မဟုတ်ပေ။ မတူညီခြားနား နေတာလည်း မဆန်းပါပေ။

မရဏာကူတို့ရှင်ကြီးရှင်းပြသလိုဆိုရင်ဖြင့် သူမသည် တမလွန် တစ်ဖက်ကမ်းရောက်ပါက လမ်းကြီးလေးသွယ်အနက် ဘယ်လမ်းကို ဆက်လျှောက်လှမ်းရမည် မသိနိုင်ပေ။

သရဖီ့ရင်ထဲတွင် လောလောဆယ်ရှိနေသည်က မသေချင်သေး ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ငါသေသွားပြီလား။ ငါကြုံတွေ့နေရတာ တွေ ဟာ အမှန်တွေ လား။ ထင်ယောင်ထင်မှာ း အိပ်မက်မြင်မက်နေခြင်းလား။

အိပ်မက်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

အိပ်မက် ဖြစ်လျှင် ဒီအိပ်မက်ထဲမှာ ရဲရင့်ဘာလို့ပါမလာတာလဲ။

ရဲရင့် ...ရဲရင့် ...ရဲရင့်ဘယ်ရောက်နေသလဲ။

ရဲရင့်ရေ ...

■

အတိတ် (၃)

သီချင်းဆိုဝါသနာပါသော သရဖီ့ကို ဖေဖေက ဆယ်တန်းအောင် မှသီချင်းဆိုခွင့်ပေးမည် ဟုပြောခဲ့သည်။ သရဖီသည် သီချင်းဆိုဝါသနာ ပါလွန်း၍ လမ်းထိပ်ကကာရာအိုကေဆိုင်မှာ အမြဲတမ်းသီချင်းသွားသွား ဆိုလေ့ရှိသည်။

သရဖီ ဆယ်တန်းနှစ် က ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေက သရဖီဆယ်တန်းမအောင်မည် စိုး၍ ဆယ်တန်းအောင် မှသီချင်းဆိုခွင့်ပေးမယ်ဆိုကာ ကျောင်းပညာရေး ကိုဖိအားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သရဖီကလည်း ပညာရေး ကိုကြိုး စားခဲ့ရာ ဆယ်တန်းကိုနှစ် ချင်းပေါက်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေကသူ့ကတိအတိုင်း အဆက်အသွယ်ရှာပေးရှာပါသည်။

ထိုအခါ ဖေဖေ့ရုံးက မန်နေဂျာ၏ ညီ ဖြစ်သူကိုနိုင်ကြီးက ဝါသနာ အရ တီးဝိုင်းတစ်ခုထူထောင်ရန် တူရိယာပစ္စည်းများ စုဆောင်းခဲ့ရာ အတော် ပြည့်စုံနေပြီ။ တီးဝိုင်းထောင်တော့မည် ။ တီးကြမှုတ်ကြမည့် သူငယ် ချင်းများ ကတော့ရှိပြီး ဖြစ်သည်။ အဆိုတော် သာလျှင် လုံလုံလောက်လောက်မရှိသေးခြင်း ဖြစ်၍ ။

ဖေဖေနှင့်အဆက်အသွယ်ရပြီး ဖေဖေက သရဖီ့ကို ကိုနိုင်ကြီးထံမှာ အပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုနိုင်ကြီးက သရဖီ့အသံကိုစစ်ဆေးပြီး စိတ်တိုင်းကျပြီးမှ လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တီးဝိုင်းစထောင်တော့ အဆိုတော် အ ဖြစ် နွယ်နီ၊ ရဲရင့်နှင့် စောဝေမိုးတို့သာ ရှိသေးသည်။ သရဖီနှင့်မှ အဆိုတော် လေးယောက် ပဲ ရှိပါသေးသည်။ ချာလီချမ်းနှင့်ချောချောမှာ နောက်မှရောက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။

သရဖီသည် မြန်မာသံရော စတီယိုကိုပါ သီဆိုနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သရဖီက အဆိုတော် ထဲတွင် မေဆွိနှင့်ဟေမာနေဝင်းကို အားကျသူ ဖြစ်သည်။ မေဆွိတို့ ဟေမာတို့လို မြန်မာသံရော စတီရီယိုပါဆိုနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားခဲ့သည်။ ကာရာအိုကေဆိုရာတွင် လည်း သီချင်းမျိုး စုံကို သီဆိုခဲ့ဖူးသည်။

သရဖီက နိုင်ငံသိအောင် သီချင်းခွေတွေ ၊ သီချင်းစီဒီတွေ ထုတ်ချင်သည်။ သို့သော် ဖေဖေတို့ ဉာဏ်မှူထိအရင်းအနှီးမစိုက်နိုင်ပေ။ ပြီးတော့ သရဖီတို့က မန္တလေးမှာ နေတာဆိုတော့ ရန်ကုန်က ဂီတလောက နှင့်အလှမ်းဝေးနေသည်။

သည့်တော့လည်း သရဖီ့မှာ အရပ်တီးဝိုင်းမှာ ပင် ဝါသနာကို ဖြေဖျောက်ရပါတော့သည်။

တီးဝိုင်းထောင်ခါစက သရဖီတို့ဝိုင်းသည် အတော် ပင် ရှုန်းကန် ခဲ့ရ၏ ။ တီးဝိုင်းအသစ်လေးကို ငှားရမ်းမည့် သူသိပ်မရှိ။

အရပ်ထဲက ဘုံကထိန်ပွဲ၊ အလှူပွဲများ တွင် အခမဲ့ဆိုတီးခဲ့ကြ ရပါသည်။ ရိုးရာဘာသာရေး ပွဲများ ဖြစ်၍ မြန်မာသံသီချင်းများ ကို ဦးစား ပေးဆိုရသည်။ ထိုအခါ …မိန်းကလေးနှစ် ယောက် တွင် မြန်မာသံကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုတတ်သော သရဖီက ပို၍ နာမည် ရလာခဲ့လေသည်။

သည်လိုနှင့် ...သရဖီတို့ဝိုင်းကို တဖြည်းဖြည်းလူသိများ လာကာ ဟိုမှသည်မှ ငှားရမ်းစပြုလာသည်။

ယခုဆိုလျှင် ...သရဖီတို့ ဂီတကဗျာတီးဝိုင်းမှာ မန္တလေးတွင် အသင့်အတင့်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေပါပြီ။

ရဲရင့်မှာ ဂီတကဗျာတီးဝိုင်းတွင် သရဖီစဝင်ကတည်းက အတူ တူသီချင်းဆိုခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ရဲရင့်ကလည်း မြန်မာသံကိုပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ဆိုတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...ဘာသာရေး ပွဲများ တွင် အဆိုပိုင်း၌ ရဲရင့်နှင့် သရဖီကပဲ ဦးဆောင်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ပြီးတော့ ...မန္တလေးသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားရာနယ်မြေ ဖြစ်၍ မြန်မာ့ရိုးရာဂီတကို ပို၍ အားပေးကြလေသည်။

သရဖီ ဂီတကဗျာဝိုင်းထဲကိုရောက်တော့ ဥပဒေအဓိကဖြင့် ရတနာပုံတက္ကသိုလ်မှာ တက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အမှတ်မထင် ဝိုင်းထဲက ရဲရင့်ကို ကျောင်းမှာ တွေ့လိုက်တော့ သရဖီအံ့သြသွားသည်။

''ဟယ် ...ရဲရင့်၊ နင်ကလည်း ဒေးတက်နေတာလား''

''သရဖီပါလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါမြန်မာစာမေဂျာနဲ့တက်နေတာ''

''ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ တစ်ဝိုင်းတည်းအတူတူဆိုနေပြီး စကားမစပ် မိဘူး''

သည်လိုနှင့် သရဖီနှင့်ရဲရင့်မှာ အခြားသူများ ထက် ခင်မင်မှုပိုခဲ့ရသည်။

ကျောင်းချိန်ချင်းတူသည်မို့ ရဲရင့်နှင့်အတူ ကျောင်းသွား ဖြစ် သည်က များ ပါသည်။ ရဲရင့်က သရဖီ့ကိုဆိုင်ကယ်နှင့်လာကြိုပေးသည်။ ရတနာပုံတက္ကသိုလ်မှာ မြို့ ထဲနှင့်ဝေးသည်။ တောင်သမန်အင်းအလွန် မှာ ရှိသည်မို့ ဆိုင်ကယ်မရှိလို့မ ဖြစ်ပါ။ သရဖီတို့အိမ်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရှိသော်လည်း ဖေဖေရုံးတက်ရာတွင် သုံးရသည်။ ရဲရင့်နှင့်မကြုံခင်က ဖေဖေရုံးသွားလျှင်လိုက်သွား၊ ဆိုင်ကယ်ကိုပြန်ယူခဲ့ကာ ကျောင်းသွားရ

သည်။ ဖေဖေရုံးဆင်းချိန်ကို သွားကြိုရသည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို သား အဖနှစ် ယောက် တွဲသုံးနေရ၍ အမြဲအဆင်မပြေချင်။ အတန်းချိန်နှင့် ဖေဖေ့ရုံးကိစ္စသွားစရာများ တိုက်ဆိုင်နေလျှင် သရဖီသည် လိုင်းကားဖြင့် ပြေးရလေသည်။

ရဲရင့်နဲ့ရင်းနှီးလိုက်တော့ သရဖီ့အတွက် အဆင်ပြေသွားလေ တော့သည်။ ရဲရင့်က သူ တစ်ယောက် တည်းသုံးဖို့ သီးခြားဆိုင်ကယ်ရှိသူ မို့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် သရဖီ့ကို ကြိုလို့ ပို့လို့ရနေလေတော့သည်။

သည်သို့သော သံယောဇဉ်များ ၊ ကူညီမှုများ ကြောင့်ပင် သရဖီ နှင့်ရဲရင့်သည် ပို၍ ခင်မင်ရင်းနှီးလာရခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏ ။

တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် မှာ ရဲရင့်က သူ့အချစ်ကိုဖွင့်ဟလာ ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် ...ရဲရင့်နှင့်အတူတူ သရဖီ့ကိုချစ်ရေး ဆိုထားသူ တစ်ဦး ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဂီတကဗျာဝိုင်းတည်ထောင်ပြီး နှစ် နှစ် ရှိချိန်၊ နာမည် ရခါစ အချိန်တွင် တီးဝိုင်း၌ အဆိုတော် နှစ် ယောက် ထပ်ပြီးထည့်လိုက်သည်။

ချောချောနှင့်ချာလီချမ်း ဖြစ်ပါ၏ ။

ချောချောမှာ မြန်မာသံအဆိုပိုင်သော အဆိုတော် လေးတစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဟောင်းသီချင်းပေါင်းစုံကိုရသည်။ သူမဖခင်မှာ လည်း ယခင်က မန္တလေးတီးဝိုင်းကြီးတစ်ခုတွင် ဂီတမှူး လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ချာလီချမ်းကတော့ သီချင်းဆိုဝါသနာပါသော သူဌေးသား တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ တရုပ်သွေးစပ်သည်။ အသံလည်းကောင်း ပါသည်။ သူက ခေတ်ပေါ်တေးများကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ ရက်ပ်ဂီတကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး သီချင်းအယ်လ်ဘန် တစ်ချပ်ထုတ်ရန် စီစဉ်နေသူ ဖြစ်သည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသော သူဌေးသားတို့ထုံးစံအတိုင်း ချာလီချမ်း မှာ မြှောက်ကြွကြွနိုင်လှသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အထင်ကြီးနေသည်။

သရဖီနှင့်ရဲရင့်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သမီးရည်းစားမဟုတ်သော်ငြား တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ရှိနေကြသည်ကို တစ်ဝိုင်းလုံးက သိသည်။ နောက်မှရောက်လာသော ချာလီချမ်းလည်း သိသည်ပင်။ သည်ကြားထဲက ချာလီချမ်းသည် သရဖီ့ကို ချစ်ရေး ဆိုခဲ့လေ၏ ။

ဘာသဘောလဲတော့မသိ။ သူ့ကိုယ်သူ ရဲရင့်ထက်သာတယ်လို့ တွက်လေသလား။ သရဖီက သူလိုလူဖက်ကိုပဲယိမ်းလိမ့်မယ်လို့ အထင် ရောက်နေသလားမသိနိုင်ပေ။

သရဖီကတော့ ရဲရင့်ရော၊ ချာလီချမ်းရော နှစ် ယောက် စလုံးကို အဖြေမပေးသေးပါပေ။

သရဖီ့နှလုံးသားကတော့ ရဲရင့်ဖက်မှာ ရှိနေတာအမှန်ပင်။

သို့သော် ...ချာလီချမ်းဖက်ကို ငဲ့ကွက်စရာရှိလာခဲ့သည်။

ချာလီချမ်းသည် အမှတ်မထင် သရဖီ့အသက်ကိုကယ်တင်ခဲ့ဖူးသည်။ သရဖီ တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်။ ရဲရင့်အသက်ကိုပါ ကယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျေးဇူးကြောင့် သရဖီ့မှာ ရဲရင့်ကို အဖြေပေးဖို့ ကိစ္စ တွန့်ဆုတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

■

ပစ္စုပ္ပန် (၃)

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ကိုနိုင်ကြီးအပါအဝင် တူရိယာပစ္စည်းများ နှင့်အတီးသမားများ ပါလာသော ကားသည် သုံးနာရီနောက်ကျ၍ မန္တလေး

ကိုရောက်လာသည်။

မန္တလေးကိုရောက်မှပင် သူ့အဆိုတော် များ ကားမှော က်သည့် သတင်းကိုသိရသည့်ကိုနိုင်ကြီးသည် ချက်ချင်း ဆေးရုံကိုပြေးခဲ့လေ၏ ။

ဆေးရုံရောက်တော့ ကိုနိုင်ကြီးကိုတိုင်တည်ကာ ငိုယိုလိုက်သော အသံများ က ဘဝင်ညံ့သွားလေတော့သည်။

ကိုနိုင်ကြီးလည်း စိတ်မကောင်းခြင်းနှင့်အတူ သတင်းစုံကို မေးမြန်းရလေသည်။

ကားဘယ်လိုမှော က်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှဂဃနဏမသိကြ။ ဒရိုင်ဘာကိုယ်တိုင် သေဆုံးတဲ့အထိပါသွားသည်မို့ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြော ပြမည့်လူမရှိ ဖြစ်နေရသည်။

''ကိုယ့်လူထဲက လေးယောက် ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားတယ်ကိုနိုင် ကြီး''

''ဘယ်သူတွေ လဲ''

''စောဝေမိုးရယ်၊ ချာလီချမ်းရယ်၊ မိန်းကလေးထဲက ချောချော နဲ့နွယ်နီ''

''ဟင် ...''

''သရဖီလည်း အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ရဲရင့်ကတော့ မသေနိုင်ဘူးလို့ပြောတယ်''

ရင်ခွဲရုံထဲရောက်နေသော အလောင်းများ ကို ကိုနိုင်ကြီးဝင်ကြည့်သည်။

သေသူ့မိဘများ ကို နှစ် သိမ့်စကားပြောကာ အရေး ပေါ်အခန်းထဲသို့ပြေးခဲ့ရပြန်လေသည်။

အရေး ပေါ်အခန်းထဲတွင် သရဖီ့အခြေအနေက မကောင်းလှ။ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့ကို ပိုက်များ သွယ်တန်းခံထားရသည့် သရဖီသည် ကုတင်ထက်တွင် မလှုပ်မယှက်ရှိနေ၏ ။

ရဲရင့်ရှိသည့်အခန်းသို့ ကူးခဲ့သည်။

ရဲရင့်အခန်းထဲမဝင်မီ ရဲရင့်ဖခင်က ကိုနိုင်ကြီးကိုဟန့်တားကာ ပြောသည်။

''သားကတော့ သတိရနေပြီမောင်နိုင်ကြီး၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောလို့မ ဖြစ်လို့ပြောမထားဘူး၊ အားလုံး ဒီဆေးရုံပေါ်မှာ ဆေးကုနေရတယ်လို့ ညာပြောထားရတယ်ကွယ်''

''ဟုတ်တာပေါ့အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ဒီအတိုင်းပဲပြောမှာ ပါ''

ကိုနိုင်ကြီး အခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

ရဲရင့်သတိရနေပေပြီ။

ရဲရင့်ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအပြည့် ဖြစ်နေ၏ ။

ညာဖက်လက်ကိုလည်း ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရသည်။

ကျန်တာတွေ အားလုံးအခြေအနေကောင်း၏ ။

''ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲရဲရင့်ရယ်''

''ကျန်တဲ့လူတွေ ရော အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲကိုနိုင်ကြီး''

''သတိရနေကြပါပြီ၊ အခြေအနေကောင်းပါတယ်''

ကိုနိုင်ကြီးက မှာ ထားသည့်အတိုင်း လိမ်ပြောလိုက်၏ ။

ရဲရင့်မျက်နှာက ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားလေသည်။

''ဟုတ်ရဲ့ လားကိုနိုင်ကြီးရယ်၊ ကားက ချောက်ထဲအထိကျသွားတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကားမီးလောင်သွားတယ်၊ သူတို့ လွတ်ပါ့မလားဗျာ''

''မင်းတောင် သတိရနေပြီပဲရဲရင့်ရယ်၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ

တော့ရှိကြတာပေါ့လေ''

''ကျွန်တော် က လမ်းပေါ်မှာ တင် ကားပေါ်ကကျကျန်ခဲ့တာ ကိုနိုင်ကြီး''

''ဟင် ...''

''ကားထဲမှာ နေရတာ မွန်းလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော် အပေါက်ကနေ တွယ်စီးလာတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် သက်သာသွားတာပေါ့''

''ကားကဘယ်လိုချောက်ထဲကျရတာ လဲရဲရင့်''

''နွားတစ်ကောင်ပါ၊ နွားတစ်ကောင်က ရုတ်တရက် အကွယ်ကနေ ကားလမ်းပေါ်တက်လာတာလေ၊ နွားကိုရှောင်လိုက်ရင်းက လမ်းချော်ပြီး ချောက်ထဲကျသွားရတာ ပါ''

'' ဖြစ်ရလေကွာ''

''သူတို့သတိရနေပြီ၊ အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းကို သူတို့ကိုပြန်မေးလို့လည်းရတာ ပဲ ကိုနိုင်ကြီး၊ ကျွန်တော် ပြောမှ သိရတာ လား၊ ဒါဆိုရင် သူတို့အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ကျွန်တော် ့ကိုမညာပါနဲ့ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ''

ရဲရင့်က ချက်ကျလက်ကျစစ်မေးနေလေပြီ။။

''အို ...သားရယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ဆေးရုံပေါ် မှာ ရှိကြပါတယ်၊ အခြေအနေအကောင်းဆုံးဆိုတဲ့သားတောင် ကုတင်ပေါ် က ထလို့မ ဖြစ်တာ၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ ့လို့ရမှာ လဲ၊ သားထနိုင်တဲ့နေ့ကျ သူတို့ဆီကို သားကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်နော်''

ရဲရင့်မိခင်က ရဲရင့်ကိုချော့မော့ဖြောင့်ဖျနေသည်။

ကိုနိုင်ကြီးဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့။

"ဒါတွေ စဉ်းစားမနေပါနဲ့သားရယ်၊ ဘုရားတရားကိုအာရုံပြုနော်၊ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား၊ ငါ့သားလေးက သင်္ကန်းဝတ်ထားတာမကြာသေး ဘူးဆိုတော့ အဲဒီ ကုသိုလ်ကံကဖေးမလိုက်လို့ အသက်သာဆုံး ဖြစ်သွားရ တာကွဲ့၊ သားသတိလစ်နေတုံးကလည်းလေ ... မေမေ့မှာ သား ကိုရင် ဝတ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အမျှဝေပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်လိုက် ရတာ ၊ ဘုရားတရားကိုအာရုံပြုနော်သား၊ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့၊ လိမ်မာ ပါတယ်ကွယ်"

ရဲရင့်မိခင်က ရဲရင့်၏ ရင်ဘတ်ကိုပွတ်သပ်ပေးကာ နှုတ်မှတဖွဖွ ပြောနေသည်။

"သရဖီ ... သရဖီ ..."

တဖြည်းဖြည်းအိပ်ငိုက်လာရင်းမှ နှုတ်မှယောင်၍ ရွတ်လိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆရာဝန်ထိုးပေးခဲ့သော ဆေးတန်ခိုးကြောင့် ရဲရင့် တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏ ။

"အ ဖြစ်ကဆိုးလွန်းပါတယ်မောင်နိုင်ကြီးရယ်၊ အန်တီ့သားလေး သေတွင်းကလွတ်လာပေမယ့် ကျန်တဲ့လူတွေ ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်သွားတာ ဘယ်လိုမှဖြေလို့မရဘူးကွယ်၊ သားကိုလည်း အ ဖြစ်မှန်တွေ မပြောရဲသေးတော့ ညာထားရတာ လေ"

ရဲရင့်နှစ် နှစ် ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် ရဲရင့်မိခင်က ကိုနိုင်ကြီးကိုပြောလိုက်သည်။

"ကျန်တဲ့လူတွေ ပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်ပေမယ့် သရဖီကတော့ သတိလစ်နေတုံးပါအန်တီ၊ သရဖီ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရပါဦးမယ်"

"အို ... ဟုတ်လား၊ အန်တီလည်း သားဇောနဲ့အပြင်မထွက် ဖြစ်ဘူး၊ သူများ တွေ အပြောနဲ့ အားလုံးပွဲချင်းပြီး ဖြစ်သွားကြတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ ဘုရားသိကြားမလို့ သရဖီလေး

သေတွင် းကလွတ်ပါစေကွယ်''

သူတို့စကားပြောနေစဉ် အိပ်ပျော်နေသော ရဲရင့်နှုတ်မှ ဗလုံး ဗထွေးနှင့်ယောင်လိုက်သော စကားသံများ ထွက်လာသည်။ တအင်းအင်း တအဲအဲဖြင့် ယောင်၍ ပြောလိုက်သော စကားလုံးများ မှာ မပီသ။

ကိုနိုင်ကြီးက ရဲရင့်မျက်နှာနားကပ်၍ နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

''ဟင် ...''

ကိုနိုင်ကြီးအံ့သြသွားသည်။

ရဲရင့်သည် အိပ်ပျော်ရင်းမှ ယောင်၍ သီချင်းဆိုနေခြင်းပါလား။

ရဲရင့်ဆိုနေသည့်သီချင်းက မင်္ဂလာဆောင်တွင် သရဖီနှင့်စုံတွဲ ဆိုခဲ့သည့် ''သူနဲ့သာဆိုရင်''သီချင်း။

သူနဲ့သာဆိုရင် ... လက်ကိုကွယ် ချိတ်တွဲ ကာ လိုက်မှာ ပဲ အမြဲ မခွဲတမ်းပင် ...သူနဲ့သာဆိုရင် ...သူနဲ့သာဆိုရင် ...

အသံမှာ ပီပီပြင်ပြင်မဟုတ်၊ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်သော် လည်း ဂီတ သမားကိုနိုင်ကြီးက နားလည်လိုက်လေသည်။

''ဪ ...ရဲရင့်ရယ်''

■